

43. „Слѣдъ завръщането си отъ Цариградъ Чинтуловъ учителствува пакъ около 3 години и послѣ напусна самоволно, не толкова отъ старостъ, колкото отъ това, че очитѣ му вече се бѣха много поврѣдили“ (Утро, с. 181). А Грековъ съобщава, че Чинтуловъ учителствувалъ „до Освободителната война“ (Юб. сб. с. 141). По свѣденията на г. Минковъ първото е по-вѣрно.

44. По споменитѣ на г. Минковъ.

45. И рѣчъта и пѣсенъта сж печатани въ Ил. Св., год. IX, кн. III. — Въ втората редакция на биографията Грековъ се прѣдставя като свидѣтель и участникъ при посрѣщането на владиката. За рѣчъта сега казва, че била изгубена, но че имало нѣкаква друга, втора рѣчъ. Моето впечатление е, че печатаната въ Ил. Св. рѣчъ не е друга, втора, а тъкмо тая, за която Грековъ въ Ил. Св. я прѣдава — рѣчъта, съ която Чинтуловъ е срѣцналъ българския владика въ 1873.

46. Увѣренията на Грековъ, че той билъ прѣдседателъ на комитета и че поканилъ Чинтулова да вземе участие въ него и т. н., могатъ да се приематъ съ голѣми резерви (Юб. сб. с. 142 сл.)

47. За турскитѣ войски въ Сливенъ още въ 1872 Канницъ пише: *Die Garnison bestand aus einem schwachen Infanterieregiment, einiger Escadronen Cavallerie und einer Batterie*“ (F. Kanitz—Donau—Bulgarien . . . III B. Lpz. S. 22).

48. Рѣчъта не е запазена. Г. Минковъ прѣдполага, че прочетениятъ ръкописъ е прибранъ отъ началстващия руски офицеръ.

49. Авторътъ отъ сп. „Утро“ билъ свидѣтель на погребението (вж. сп. „Янтра“, год. I (1886), бр. 13 — 14, с. 99).

50. Надписътъ на надгробната плоча е съобщенъ отъ Грековъ (Юб. сб. с. 150).

3. Къмъ стихотворенията

Тукъ прѣпечатвамъ стихотворенията съ новъ правописъ, който обаче не е прокаранъ тамъ, дѣто би се отразилъ злѣ върху смисълъта и техниката на стиха.

Установяването на Чинтуловото авторство и най-близката до първообраза редакция на стихотворенията е съпроводено